



FŐLDAL ARS POETICA ELÉRHETŐSÉG LINKEK KIK VAGYUNK? KEDVENCEKHEZI KEZDŐDALNAKI

Rovatok

[Címlap](#)

Ma történt

Hep Titusz: Gedanken sind zollfrei

antidogma.hu, cs, 2010/01/14 - 12:09 [Para-PC](#)

„Vagy gondolkodunk, vagy hiszünk” (Schopenhauer)

„A hit azt jelenti, hogy nem akarjuk tudni, mi az igaz” (Nietzsche)

„A szabad beszéd megtiltása a legelső terrorcselekmény” (Spinoza)

Mozgásban van a világ. A válság megingatja az eddigi vak bizalmat a fennálló gazdasági és politikai rendszer iránt, és kétségtelenül megvan az a pozitív hatása, hogy gondolkodásra készítet. Egyre többen lesznek azok, akik felfogják, hogy a politikusok által ajánlott megoldások valójában nem megoldások, és csak a rendszer életben tartását szolgálják. Terjed a gyanú, hogy a krízis csupán egy gigantikus újraelosztó művelet a pénz és a hatalom egyre kevesebbek kezében történő koncentrálására. Ideje lesz tehát mindeddig vitathatatlanak tűnő dogmákat is alávetni a gondolkodás próbájának.

A jelenlegi (és egyébként az összes) társadalmi rendszer valójában bizonyos axiómákon nyugszik, amelyek olyan oszlopokat alkotnak, hogy csak az egész felépítmény összeomlását kockáztatva lehet hozzájuk nyúlni. Ennél fogva ezek az oszlopok mindig tabuk. Aki előbbre akar jutni társadalmunkban, vagy egyszerűen csak azt akarja, hogy békén hagyják, jól teszi, ha egyes hittételeket papagáj módjára ismételtet, vagy legalábbis nem vonja őket kétségbe túl gyakran és túl hangosan. Ezek közé tartozik a bankok függetlenségén alapuló és a kamatok által irányított liberális piacgazdaság, az állítólagos parlamenti demokrácia és a belőle fakadó baloldali-jobboldali kétpártrendszer, a filozofizmus, az antirasszizmus és a homoszexualitás iránti hálaadás, főleg pedig ún. emberi jogokat kötelezően megillető vibráló szerelmi vallomás.

Az persze (még legalábbis) megengedett, hogy kedvünk szerint válasszuk meg a vallásunkat vagy az életfilozófiánkat, de csak azzal a hallgatólagos feltétellel, hogy valójában nem nagyon hiszünk benne, mert különben gyorsan a fundamentalizmus gyanújába keveredünk. A mai médiatikus-politikai közegben mindenki fundamentalistának minősül, aki hajlamos a saját vallási vagy világnézeti meggyőződését az előbb említett és eleve felülmúlhatatlannak gondolt értékek fölé helyezni. Következésképpen a fundamentalisták nem tolerálhatók a toleranciaszintjére mindennél büszkébb amerikai politika csatolójának számító globális Új Világrend keretében, amelynek szemében csak egy kis lépés választja el a fundamentalistát a megbélyegző „terrorista” jelzőtől. Márpedig egyáltalán nem kell magyarázni, hogy milyen elbánás fenyegeti a terroristákat. Elég csak a 9/11 következményeire utalni.

A gondolkodó európai megdöbbenve tapasztalja, hogy a „politikai korrektség” által meghatározott és az igazságszolgáltatás, valamint a médiumok által felügyelt tabu zónák egyre terjednek. Az állampolgárokat mindenféle szájkosártörvényekkel ítélik hallgatásra és az EU által kibocsátott groteszk elfogató parancsokkal félemlítik meg, hogy már azt sem tudjuk: ki, hol és miért büntethető. Nemrég tették közzé, hogy 2008-ban több mint 14 ezer „jogvétséget” (sic!) követnek el Németországban, közülük 700 erőszakos cselekmény volt. Ha ez utóbbiakat kivonjuk az összesből, akkor is 13 ezernél több politikai motivációjú és erőszakmentes „vétség” marad. Mindez igencsak figyelemreméltó, annál is inkább, mert ugyanakkor az önnön legitimitásukba belebolondult német politikusok szüntelenül Kínát és más országokat intik rendre „az emberi jogok tiszteletben tartását” követelve.

Úgy tűnik, hogy a szólásszabadságra, a tudományos kutatás, a vallásos vagy a világnézeti meggyőződés szabadságára vonatkozó emberi jogoknak csak akkor van értékük, ha nem sértik a felettük trónoló nyugati értékrendet szabályozó „sínai törvénytáblákat”. Ez a kettős mérce lehető legtipikusabb példája, egy zsigerileg hazug eljárás, a nyugati hatalmi struktúrák érdekében alkalmazott, átlátszóan képmutató manőver.

A nyugati tabu zónák legfigyelemreméltóbb aspektusa azonban történelmi természetű. Amint ugyanis a nemzetiszocializmus és a Harmadik Birodalom kerül szóba, kortársaink menten felfüggesztenek mindenemű gondolkodást. Agyuk elveszítik funkcióját, és majdhogynem vallásos reflexek lépnek működésbe. Az ítélőképesség

Február 13.

1278. február 13. III. Miklós pápa parancsára elevenen megégetnek 160 eretneket a veronai amfiteátrumban. Az áldozatok azok közül az albigensek (katharok) közül kerültek ki, akik Provence-ból menekültek olasz földre az ellenük folytatott két véres kereszties hadjárat után.

1547. február 13. A szicíliai luteránusok elleni nagy autodafé keretében Palermóban élve befelezésre ítélnék egy eretneket. Akkoriban III. Pál személyében egy hitetlen pápa foglalta el Krisztus földi helytartójának trónusát.

1590. február 13. III. Gyula pápa inkvizíciójának parancsára Rómában felakasztják az eretnekségben bűnös Lorenzo dell'Aglio da Soncino frátert.

1928. február 13. A magyar egyetemista ifjúság tüntetést rendez az 1920-as numerus clausus törvény enyhítése ellen (a felsőlház azonban március elsején mégis elfogadja az 1928:XIV. törvénycikket, amely eltörli az egyetemi felvételeknél a „népfajok és nemzetiségek” szerinti korlátozást), és október 15-25. között megismétli a tiltakozó akciót.

1945. február 13. Az angolszász légierő porig bombázza Drezda városát, legalább 250 ezer polgári személy halálát okozva. „Drezda: ilyen hely nem létezik többé”, dicsekedett a terrortámadást követően Arthur „Bomber” Harris, a brit légierő főparancsnoka. Katonailag Drezda elpusztításának semmi értelme nem volt, csupán az angolszászok hatalmi demonstrációját szolgálta. Az angol propaganda igyekezett a Coventry elleni 1940. november 14-i német támadásra adott válaszként beállítani Drezda lerombolását. Az angol város bombázásakor azonban mindössze 554-en vesztették életüket, ráadásul a RAF már jóval ezt megelőzően is támadott német polgári célpontokat, például alig két nappal azután, hogy a britek hadat üzentek Németországnak, 1939. szeptember 5-én lebombázták Wilhelmshaven és Cuxhaven sűrűn lakott, belső városrészeit. „Drezda lerombolása az emberiség elleni büntettek egyike volt, amelynek okozót Nürnbergben vád alá kellett volna helyezni, ha az a bíróság nem a szövetségesek bosszújának pusztá eszköze lett volna”, írta utóbb Richard Crossmann brit munkáspárti politikus. A Drezda elleni "bomba-holokauszt" a legrövidebb idő alatt elkövetett, legkegyetlenebb és legtöbb áldozatot követelő tömeggyilkosság az emberiség történelmében.

- Aktualitás
- Saulizmus
- Neosaulizmus
- Mohamedizmus
- Soá-mánia
- Reáltörténelem
- Para-PC
- Nonkonform naptár
- Ad horrendum
- Bibliotéka
- Galéria és Humor
- Varia
- Alain de Benoist
- Guillaume Faye
- Határ Gyöző
- Videótár

Keresés

Keresés

Hírlevél

Iratkozzon fel hírlevelünkre!

Email cím: *

- Feliratkozás
- Leiratkozás

Beküldés

Belépés

Felhasználói név: *

Jelszó: *

Belépés

- [Felhasználó létrehozása](#)
- [Elfelejtett jelszó](#)

Navigáció

- o [Friss tartalom](#)
- [Hírovasó](#)

Ki volt Vuk hangja a rajzfilmben?

Google - Közhasznú hirdetések

megszűnik, és a manapság kötelező en bloc elítéléssel kapcsolatos bármiféle kérdésfelvetés illetlennek, rosszindulatúnak, sőt egyenesen obszcénnek számít. Ebben a témában csak egyetlen vélemény elfogadott: a náci (vagyis a németek) bűnösök mindenért, a zsidók pedig alapvetően, mindenben és mindenkor ártatlanok. Csúpan a német példaként maradván, elég Erika Steinbach, Eva Hermann, Martin Hohmann és Günzel tábornok esetére utalnunk. Bárki is merészel kételkedni ebben a szentséges hittételben, nyomban eretnekké és leprássá válik, akit haladéktalanul az inkvizíció általi elítélés, a társadalomból való kirekesztés és egzisztenciális megsemmisülés fenyeget, és akitől mindenkinek, aki jót akar magának, egyértelműen el kell határolódnia. Ez mindenekelőtt a holokauszttal kapcsolatos kérdésekre vonatkozik, amely a detonátorát alkotja ennek az aknamezőnek. A Williamson püspök körüli szűni nem akaró médiacsinnadratta újból nyilvánvalóvá tette ezt a tabut számunkra. Merkel kancellár arra használta fel az alkalmat, hogy leckét adjon a pápának, a pápa pedig arra, hogy szavainak visszavonására szólítsa fel a püspököt, aki ellen a regensburgi ügyészség nemzetközi elfogató parancsot bocsátott ki, hogy a német igazságszolgáltatás elé citálja. Miért? Mert egy történelmi tényt másként ítélte meg, mint ahogyan elfogadott, és ez eretnekségnek számít. Ezt másként nem lehet nevezni, mivel ezt a történelmi tényt kivonták a tudományos szférából, és ebből következően a kontradiktórius vita alól, hogy a vallás, adott esetben egy világvallás szférájába emeljék, majd pedig az Egyesült Államokban és nyomában (elvégre fejtől búzlik a hal) a nyugati világ egyre több országában kvázi-államvallásá tegyék, természetesen Németországgal kezdve a térítést.

Amikor tetőpontra hágott a Williamson elleni médiakampány, Horst Mahler revizionista ügyvédet Münchenben hat év börtönre ítélték, majd ugyanezzel a lendülettel Potsdamban „hozzácsaptak” további négy évet, mert kétségbe vonta a holokausztot, pontosabban annak ortodox verzióját. 2008-ban (éppen a mai napon) már Mahler kollégáját, Sylvia Stolzt is elítélték három és fél évre, és az ítélet kihirdetése után nyomban be is börtönözték, mivel Ernst Zündel német-kanadai könyvkiadó védőügyvédjeként a mannheimi bíróság előtt megpróbálta bebizonyítani a védelem igazát. Maga Zündel öt évet kapott, és büntetésébe nem számították be azt a két évet, amelyet gyalázatos körülmények között Kanadában töltött kiadási őrizetben. Ernst Zündel tehát hét évet töltött börtönben, mert internetes honlapján olyan érveket terjesztett, amelyek szerinte cáfolják a zsidók tömeges elgázosítását. Nem sokkal később két és fél éves börtönbüntetést szabtak ki Germar Rudolfra, a stuttgarti Max Planck Intézet kémikusára és több tudományos munka szerzőjére, mert saját auschwitzi kutatásai nyomán ugyanarra a következtetésekre jutott, mint előtte más revizionista kutatók, nevezetesen Robert Faurisson professzor, a Sorbonne és Lyoni Egyetem dokumentumvizsgálóra és szövegkritikára szakosodott tanára, akit több ízben is orbitális pénzbírságokkal sújtottak, és a rendőrség által nem azonosított (de egyébként jól beazonosítható) bandák fizikailag is bántalmazták.

Az egyik legismertebb és legaktívabb revizionista kutatót és szerzőt, a svájci Jürgen Grafot, a római és skandináv civilizáció szakértőjét 15 havi börtönre ítélték a holokauszt tagadása miatt, és letartóztatását csak úgy tudta elkerülni, hogy külföldre (Iránba) menekült. A francia állampolgárságú ismert revizionista, Vincent Reynouard, hét gyermek apja, szintén külföldön bujkál. Wolfgang Frölich osztrák mérnököt és törvényszéki szakértőt már másodjára vetették börtönbe, mert nem hiszi el a holokauszt hivatalos bemutatását.

Hol van ilyenkor az Amnesty International? Mit tesz az Emberi Jogok Európai Bírósága? Ki hallja tiltakozni a médiumokat? Ki látja tüntetni az egyetemistákat? Mit prédikál az egyház?

Ezek a nők és férfiak, ahogyan sokan mások, köztük Ursula Haverbeck, Udo Walendy, Gerd Honsik, dr. Max Wahl, Siegfried Verbeke és Gaston Amaudruz nem követtek el semmilyen más „bűnt”, csak azt, hogy kutatásaik és meditálásaik során a hivatalos változattól eltérő megállapításokra jutottak a zsidók második világháborús veszteségeivel kapcsolatban, és utána persze kényelmetlen kérdéseket szögeztek azoknak, akik szerintük dezinformációkkal traktálják a világot.

A nyugati tudomány dicsősége, hogy a reneszánsz és főleg a felvilágosodás óta nem ismer el egyetlen tabut sem, és egyedüli kritériumnak az abszolút objektivitást tekinti. A revízió – tehát a felülvizsgálat, az ellenőrzés, a kérdésfelvetés – egy alapvető tudományos elv. Minden más csak dogmatizmus. A tudomány nem fogadhat el sem vallásos, sem politikai, sem bármilyen más természetű előfeltételeket. A természettudományok terén nem léteznek vallási vagy nem vallási, erkölcsi vagy nem erkölcsi igazságok. A tudósnak joga van a tévedéshez, mert senki nem birtokolja az abszolút igazságot. A hit (középkori) éráját a tudomány a felfedezések érájával helyettesítette. Ez a holokausztra alkalmazva azt jelenti, hogy annak kutatását ugyanúgy nem befolyásolhatják filo- vagy antiszemita reflexek, ahogyan németbarátság vagy németellenesség sem. Az, hogy szeretjük a zsidókat vagy a németeket, vagy nem szeretjük őket, nem lehet kutatási kritérium, nem befolyásolhatja és nem akadályozhatja a kutatást.

XVI. Benedeknek szóló üzenetében Angela Merkel azt írta, hogy „a holokausztot semmiképpen sem lehet tagadni”. Ez tehát azt jelenti, hogy minden tudományos eljárással szemben ezen a területen az egész világra érvényes politikai előírások léteznek, amelyekhez Németország „adminisztrátorának” és a katolicizmus „parancsnokának” egyaránt tartania kell magát?

Vannak olyan kijelentések, amelyek ezt a feltételezést erősítik. William Rubinstein, a melbourni Ausztrália Egyetem professzora írta 1979. május 21-én a Nation Review-ban: „Ha be lehetne bizonyítani, hogy a holokauszt egy csalás, akkor eltűnne az izraeli propaganda-arszénál első számú fegyvere.” Miután Günter Deckert revizionista tanárt több éves börtönbüntetésre ítélték, a Frankfurter Allgemeine Zeitung 1994. augusztus

1974. február 13. A Szovjetunió Legfelső Tanácsának elnöksége „a szovjet állampolgársággal összeegyeztethetetlen és a Szovjetunió kárt okozó, rendszeresen elkövetett cselekményekért” állampolgárságától megfosztja és az országból kizsuppoltatja Alekszandr Szolzsenyic Nobel-díjas író. (Vö. 1922. augusztus 16.)

15-én szerkesztőségi állásfoglalásként kinyilatkoztatta: „Ha Deckert véleménye a holokausztról jogos lenne, a Német Szövetségi Köztársaság egy hazugságon alapulna. Minden elnöki beszéden, minden percnyi csöndön, minden történelemkönyvön hazugság ejtene foltot. A zsidók megölésében kételkedve (Deckert) a köztársaság legitimitását vonja kétségbe.” Úgy tűnik, hogy vannak még ennél is magasabb szempontok: „A holokauszt emléke az Új Világrend központi eleme”, írta Ian J. Kadegan, a B'nai B'rith zsidó szabadkőműves szervezet kanadai igazgatója a Toronto Star 1991. november 26-i számában.

Ezek után érthető, hogy Merkel miért nem szervez nemzetközi konferenciát Berlinben a holokausztról, és miért nem engedni nyilvános vitára bocsátani a revizionisták állításait, noha ily módon a tudósok egyszer s mindenkorra lesöpörhetnék az asztalról a holoszkzeptikusok „áttudományos ostobaságait”, mégpedig a közönség szeme láttára. Ehhez persze hagyni kellene, hogy az érvek és az ellenérvek szabadon megmérkőzhessenek egymással.

Akkor hát miért is nem kerülhet erre sor? Netán azért, mert félnek, hogy esetleg más eredménye lehetne a vitának, mint ami politikailag kívánatos? Ezért vetik börtönbe a revizionistákat? Ezért tiltják be a könyveiket? Ezért nincs joga a közvéleménynek ahhoz, hogy önállóan és szabadon alakítsa ki véleményét a revizionisták érveiről? E figyelemreméltó tudományos visszafogottságnak ugyanaz az oka, mint a bírósági tárgyalótermekben uralkodó óvatosságnak. Ez utóbbi helyeken ugyanis következetesen az a gyakorlat érvényesül – és ezt szégyenlősen eltitkolják a közvélemény előtt –, hogy a vádlott érvelésének a megalapozottságát sohasem vizsgálják. Bizonyítékait nem veszik figyelembe, és ha igyekeznek megmagyarázni az álláspontját, ezzel csak újabb vádpontoknak teszi ki magát, ahogyan az ügyvédek is! Kész jogi nonszensz. Miután hivatalból deklarálták, hogy embermilliók elgázosítása úgy mond „köztudott tény”, amelyet cáfolni vagy kétségbe vonni törvényileg tilos és üldözendő, a bíróságnak csak azt kell megállapítania, hogy a vádlott valóban elkövette-e a terhére rótt gondolatvétséget, és már jöhet is az ítélet anélkül, hogy bármiféle bizonyítási eljárással „bajlódnának”.

Ily módon egy történelmi eseményt nyíltan a mindenki által ismert és mindenki által megvizsgálható természeti törvények rangjára emelik, ugyanakkor pedig de facto és de iure megtiltják a vizsgálatát! Ez az abszurditás non plus ultrája. Netán valakik félnek az igazságtól?

Újabbban azonban egyre többen emelik fel hangjukat a gondolkodás szabadságát utolsóként akadályozó tabu megtöréséért. 2007-ben például Karl A. Schachtschneider, az Erlangeni Egyetem közjogprofesszora az EU alkotmányáról tartott salzburgi előadásában arra a közönség soraiból érkező kérdésre reagálva, hogy van-e szólásszabadság, a következő választ adta: „Egy ország nem nevezhető szabadnak, ha a szólásszabadságot szigorú szankciókkal gátolják. A nagy Kant mondta a szólásszabadság kapcsán, hogy az embernek lehessen mindenről beszélnie, akár igazat mond, akár nem. Akármilyen történetet a holokauszt kapcsán, én nem voltam ott. De ha nem beszélek róla, ez azért is van, mert tilos. Nincs jogunk vitatkozni róla, még tudományosan sem. A 'gyűlöletszítás' fogalma megtiltja ezt. Ez az ország nem szabad.”

Ha a B'nai B'rith kanadai fejese által említett „Új világrend” fogalmilag többé-kevésbé megegyezne azzal a pénzrendszerrel, amely példátlan válságba taszította a világot, márpedig kétségtelenül ez a helyzet, akkor igazán időszerű lenne végre közelebbről is megvizsgálni a történelmi és filozófiai alapjait. Amit mindenki elítél, és amit mindenki tömjénez – leginkább azt kell megvizsgálni.

Mindenekelőtt azért, mert akár tetszik, akár nem a lélekkufároknak, a gondolatok vámmentesek, és ez ellen még ők sem tudnak tenni, bármennyit is lobbizzanak.

» A hozzászóláshoz [regisztráció](#) és [belépés](#) szükséges